

ניתנין-למעלה נתן למטה.

או אם את דמם של הניתנין – בפנים ההיכל נתן בחוץ, על מזבח החיצון.

או אם את דמם של הניתנין – בחוץ נתן בפנים ההיכל.

הרי הקרבן פסול, ואין בו כרת באכילתו ונבגמרא מתבאר מה בא תנא דמתניתין להשמיענו שאין בו כרת באכילתו.

מתניתין

מתן-דמים שנעשה שלא במקומו, כגון: נתנו דם על גבי הכבש, שאינו מקום מתן – דם.

או נתנו במזבח עצמו שלא כנגד היסוד, והיינו בקרן המזרחית – דרומית שלא היה לה יסוד [ודם העולה צריך להנתן על קיר המזבח כנגד היסוד שתחתיו].

או אם נתן את הדמים שדינם להיות ניתנין – למטה מחוט הסיקרא למעלה מחוט הסיקרא. וכן אם את הדמים שדינם להיות

אמר שמואל: מה ששינוי במשנתנו שכשנתן הדם כ-ב שלא במקומו פסול, נאמר על בשר הקרבן אבל בעלים נתכפרו בקרבן זה! (13)

מאי טעמא נתכפרו הבעלים למרות שהבשר נפסל? דאמר קרא [ויקרא יז] "ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר" – כיון שהגיע דם למזבח, בכל מקום שהוא, נתכפרו בעלים. (14) והיינו, שלענין כפרה, כל

קודם זריקת הדם אין הזריקה מרצה כמבואר בפסחים [עב ב], הוא הדין לזריקה שלא במקומו שאינה מרצה כיון שנפסל הבשר, וכן כתב האבי עזרי [שם] הוסיף, שאין לומר שמאחר ולמדנו מהפסוק של "ואני נתתיו לכם על המזבח לכפר" שכיון שהגיע דם למזבח נתכפרו בעלים וכל הקדשים בכלל דין זה, ממילא יהיה הדין שקרבן פסח שדינו להיות ראוי לאכילה אף הבשר יהיה כשר שאם לא כן נמצא שלא כיפר אין זו סברא, כי אמנם הפסוק של "ואני נתתיו לכם על המזבח" כולל את כל הקרבנות, אולם כל ענינו הוא לומר שמצד הזריקה אין חסרון במה שנתן שלא במקומו והוא הדין לקרבן פסח שאין בו חסרון מצד הזריקה מצד מה שנעשתה שלא במקומה, אבל מאחר ויש בו בקרבן פסח פסול אחר שעל ידי שנפסל הבשר נמצא שאין לו אוכלין, הרי שיש לו להיפסל לגמרי מחמת כן כיון שדין הפסח שאין לו אוכלין אין זריקתו מרצה.

אולם דעת החזון איש [סימן ז' ס"ק א'] כי אף בקרבן פסח הדין הוא ששלא במקומו כמקומו דמי וכשר [הווכיח כן מתוס' לקמן ס' א, יעויין בדבריו], ולכן אף הבשר יותר באכילה מכח סברא זו שאם לא יותר נמצא שלא כיפרה הזריקה, ומאחר ולמדנו שבכל הקרבנות זריקה שלא במקומה מכפרת, בהכרח שבקרבן פסח כשר אף הבשר באכילה.

14. כתב בחידושי רבינו חיים הלוי [הלכות פסולי המוקדשין פרק ב']. כי דין זה הוא רק אם נתן הדם על המזבח שבזה נתחדש שזריקת מזבח אף שלא במקומו מכפרת על הבעלים, אבל דם שדינו להיזרק על המזבח ונתנו על הפרוכת או בין הבדים אינו מכפר, וכפי שנאמר בפסוק "ואני נתתיו לכם על

הרי שאין הן מעכבות בהיותם בחוץ, ואף להסובר [בבבורות דף מג ב] שהקרחנין פסולים לעבודה היינו משום שאין הוא שווה בורעו של אהרן ולא משום בעל מום, ובפסול זה אין עבודתו מתחללת כפי המבואר שם. ולזה פשטה הגמרא מרגליה בחוץ שמבואר שפסולה משום שבאופן זה נחשב כאילו לא נשחטה בפנים, והוא הדין לשערותיו בחוץ שהיות ואין הוא כולו בפנים חסר בדין עד שיבוא כולו לאהל מועד וכפי המבואר בהמשך הגמרא.

12. בכתבי הגר"ז שאל, מדוע באמת אין מועיל דין רובו ככולו לזה עצמו שיחשב שבא כולו אל אהל מועד שהרי בכל התורה כולה מועיל, וכן מדוע שונה זה מדין קבלה בצפון שמועילה בזה הכנסת ראשו ורובו? וכתב על פי דברי הגר"ח שדין רובו ככולו שייך רק היכן שגדרשת עשייה באיזה מקום, שבזה אף בנכנס רובו נחשב שעשאה במקום זה, אבל לגבי להחשיב את הנכנס ראשו ורובו כמי שנמצא ושוהה במקום זה, לא מועיל דין רובו ככולו וצריך שיכנס כולו. ומעתה, דין קבלה בצפון שאין ענינה שיהיה הכהן בצפון בשעת קבלה, אלא הוא דין בעבודת הקבלה שתיעשה בצפון ורק שאם עומד בדרום לא נחשב שנעשתה העבודה בצפון, בזה מועיל בה רובו ככולו להיחשב שעשאה בצפון, אבל בדין עבודת פנים נתחדש בפסוק של "בבואם אל אהל מועד" שצריך שימצא הכהן שם בשעת עבודה ולא די במה שנעשית עבודתו באהל מועד, וכיון שיש לו להימצא באהל מועד אין מועילה בזה הכנסת ראשו ורובו.

13. כתב האור שמח [הלכות פסולי המוקדשין, פרק ב' הלכה י']. כי בקרבן פסח שעיקרו לאכילה ודינו שאם נטמא הבשר

נתתיו לכל מקום במזבח, ולא שתהא חשובה זריקה לגבי להיתר דבר אחר. (17) וכיון שהיתר הבשר לאכילה הוא על ידי הזריקה [כפי הנאמר "ודם זבחיך ישפך" ואחר כך "והבשר תאכל" (18)], כל שלא התקיימה מצות נתינת הדם במקום שנקבע לה אין היא מתרת את הבשר משום שלא נעשתה מצות הזריקה כהלכתה. (19).

החיצון ומדויק בדבריו שדווקא באלו הניתנים בהיכל דהיינו במזבח הפנימי שבהיכל מועילה נתינה שלא במקומם אבל בדמים הניתנים בין הבדים והפירות לא, וכפי שכתב רש"י.

17. בכתבי הגרי"ז כתב, כי כשם שהבשר אסור באכילה אף האימורים פסולים להקרבה. והוכיח כן מדברי רש"י לקמן [מג א] על דברי הגמרא שדם העולה מתיר את בשרה למזבח, וביאר רש"י שנלמד ממה שנאמר "וזרקו" ואחר כך "וערכו", ומבואר בזה שהאימורים צריכים זריקה בכדי להתירם למזבח. ואם כן, זריקה שלא במקומה כמו שאינה מתרת את הבשר באכילה כך אינה מתירה את האימורים להקרבה, וכן דעת הליקוטי הלכות [בזבח תודה]. והאור שמח [הלכות פסולי המוקדשין, פרק ב' הלכה י"ג] הוכיח כן מדברי הגמרא לקמן [קט א] לגבי הקרבת קדשים בחוץ שאף כל הפסולים כגון הניתנים למעלה שנתנן למטה וכו' נתרבו בכלל דין זה, ומבואר בזה שזריקה שלא במקומה פוסלת את האימורין להקרבה.

18. בכתבי הגרי"ז ביאר כוונת רש"י בהביאו פסוק זה, שבא לומר כי היתר אכילת הבשר בכל קרבן אינו מחמת שהיות הקרבן כשר ונתכפרו בעלים בזריקה ממילא מותר הבשר באכילה, כי אם כך היה הרי שגם כשנזרק הדם שלא במקומו כיון שסוף סוף כשר הקרבן יש להיתר את אכילת הבשר, אלא שהזריקה כשם שהיא מועילה לענין הכפרה כך היא מועילה לענין היתר הבשר באכילה, והיינו שהזריקה היא המתרת, ולכן זריקה שלא במקומה היות ולגבי היתר אכילת הבשר אין שמה זריקה ולא נחשבת כבמקומה לענין זה נמצא שחסר הבשר זריקה שתתירנו באכילה, וזהו מה שהביא רש"י את הפסוק אשר בו נתבאר ש"הבשר תאכל" הוא על ידי "ודם זבחיך ישפך".

19. בכתבי הגרי"ז כתב בשם הגר"ח, כי על אף שלא הותר הבשר באכילה מכל מקום יצא הקרבן מידי מעילה, כיון שאיסור מעילה בקרבן אינו תלוי במה שאסור הקרבן באכילה אלא במה שהוא קדש ה', וכיון שהועילה הזריקה לגבי כפרה ונעשה זריקה כדיון הרי שכבר אין הקרבן עומד לה' וממילא יצא הבשר מידי מעילה. והקשה הגרי"ז, אם כן מדוע רבי אליעזר הסובר [במעילה דף ז א] שאין זריקה מועלת לבשר שנפסל משום יוצא, לא יצא הבשר מידי מעילה, הרי איסור מעילה אינו תלוי בהיתר הבשר אלא בזריקה המכפרת שעל ידי זריקה זו יצא הקרבן מהיות קדש ה'! ותיירץ, שחלוקה זריקה שלא במקומה מזריקה על יוצא, שבבשר שיצא מאחר ואין הזריקה מועילה כלפיו כלל וכבר חל בו דין מעילה קודם

מקומות המזבח שוים, (15) על אף שמצוות הנתינה היא במקום ובמזבח מסויימים. (16)

ומקשינן: אי הכי שכל המזבח שוה לכפרה בשר נמי יוכשר כיון שהועילה זריקת הדם לכפרת הבעלים?

ומתריצין: אמר קרא על המזבח "לכפר", לכפרה

המזבח. וכתב המנחת אברהם, שלפי זה מה ששינו במשנה "הניתנים בחוץ שנתנם בפנים" הכוונה שנתנם על מזבח הפנימי, כי אם נתנם על הפרוכת או בין הבדים מדוע פסול הבשר הרי יכול לאסוף הדם ולזרוקו שנית במקומו, והגם שדם שניתן על המזבח שלא במקומו אי אפשר לאספו משום שכבר קלטו מזבח, לגבי בין הבדים ופרוכת אין הדין כן וכמו שכתבו התוספות לקמן [לו א ד"ה וק"ל]. ובפרוש המשניות לרמב"ם פירש משנתנו שהניתנים בפנים הינם אלו שדינם להיזרק על מזבח הפנימי או אל מבית קדשי הקדשים. ולדברי הגר"ח, בהכרח יש לומר שהרמב"ם פירש כן רק לגבי הניתנים בפנים שנתנם בחוץ שכיון שנתנם על מזבח החיצון כיפרו. אבל לגבי הניתנים בחוץ שנתנם בפנים לא פירש כן וכמו שנתבאר.

15. בתוס' דנו אם כבש המזבח נכלל ג"כ בדין זה. ולענין הניתנים בחוץ שנתנם בפנים כתבו, כי אף לשמואל פסול לגמרי כיון שבהיכנס הדם להיכל כבר נפסל. וכתב בליקוטי הלכות, שהיותו ולהלכה אין פסול בדם הנכנס להיכל אלא כשחטא אשר בה נאמר מפורש, הרי שניתן להעמיד המשנה בשאר קרבנות. וברמב"ם [הלכות פסולי המוקדשין, פרק ב' הלכה י"ג] כלל דין זה שנתכפרו בעלים את כל האופנים שבמשנה ובתוכם נתינה על הכבש והניתנים בחוץ שנתנם בפנים.

אולם החזו"א [סימן ז' ס"ק ב'] כתב, שהדמים הצריכים להינתן בפנים לא יועיל כלל שיתנם בחוץ, ובודאי שאלו הניתנים בין הבדים שוהו מקומם שלא יועיל ליתנם בחוץ, וכן אלו שכל מנין ההזאות שנאמרו בהם הם לעיכובא הוא הדין שלא יועיל ליתנם בחוץ כי מנין הזאתם נאמר דווקא על מקומם.

16. כן פירש רש"י, ונראה בדבריו, שדין זה הוא רק על דמים שדינם להינתן על המזבח שבהם נחדרש שכל מקומות המזבח שוים לענין כפרה, שכיון שמכל מקום נתקיימה בהם נתינת מזבח כיפרו. אבל בדמים שדינם להינתן על הפרוכת או בין הבדים ונתנם על המזבח החיצון לא תועיל נתינה זו אפילו לכפרה משום שאין מקומם במזבח כלל ולא נתקיימה בהם דין הנתינה הנדרשת בהם [ולא כהרמב"ם שהובא לעיל]. ובליקוטי הלכות [זבח תודה, דף י"ז. ד"ה ואת הניתנין בפנים בחוץ] הוסיף בזה, שהרי אם יתן דמים אלו על מזבח הפנימי לא יועיל כיון שחיסר את מתן דם הפרוכת, ואם כן ודאי שמזבח החיצון לא עדיף ממזבח פנימי לענין זה. וכן דייק האור שמח מלשון הרמב"ם [הלכות פסולי המוקדשין פרק ב' הלכה י"ג] שכתב בדין זה "הניתנים בפנים בהיכל שנתנם על מזבח

וכי תימא, מה שצריך לחזור הכשר ויקבל הוא כדי להתיר בשר באכילה, יקשה, כיצד תכשיר הזריקה השניה את הבשר לאכילה? וכי מי איכא זריקה דלא מכפרת, כגון זריקה זו השניה, שאינה מכפרת, שהרי כבר נתכפרו הבעלים בזריקה ראשונה, ושריא בשר לאכילה על ידי זריקה זו?

ומתריצין: אי דיהביה למתן הדם הראשונה כהן כשר לעבודה, הכי נמי שאין טעם לחזור ולקבל מדם הנפש, כי נתכפרו הבעלים בראשונה, והשניה אינה יכולה להתיר את הבשר משום שאינה מכפרת. אלא הכא, במשנה ששנינו שיחזור ויקבל מדם הנפש, במאי עסקין — דיהביה לנתינה הראשונה כהן פסול, שלא הועילה נתינתו כלום, ואינה נחשבת נתינה כלל, (22) ולכך יש לחזור ולקבל את הדם, כדי לקיים מצות נתינה המכפרת על הבעלים והמתירה את הבשר.

מועיל דין שלא במקומו כמקומו. ולפי זה נמצא, שגם בזריקה שלא במקומו יש ליתן ד' מתנות על ד' קרנות, וכפי שנתבאר שלא התחדש בדין זה אלא שמועילה הנתינה שלא במקומו, אבל חילוק המתנות דינו להיות כפי הנדרש בו במקומו. אולם הגר"ח אמר שלא נאמר דין חילוק מתנות אלא בזריקה במקומו, אבל בזריקה שלא במקומו לא נאמר דין חילוק מתנות, ויתכפר אף בנתן מתנה אחת על מובח החיצון. וביאר דבריו, שזריקה שלא במקומו אינה קיום דין של הזריקה במקומו שמועילה אף שלא במקומו, אלא שנתחדש דין זריקה מחודשת, שענינה, שכאשר "הגיע דם למזבח" נתכפרו בעלים, וכיון שהוא דין זריקה מחודש, הרי שבו לא נאמר דין חילוק מתנות. ומטעם זה יש לומר שאף לדמים הנתינים על הפרוכת תועיל נתינת מובח החיצון, כיון שנתחדש דין זריקה חדשה, שכל שניתן דם על המזבח נתכפרו בעלים.

21. הקשה השפת אמת, אמנם נתינה שלא במקומו מכפרת, אבל מכל מקום מדוע לא יחזור ויקבל בכדי לזרוק במקומו ולקיים המצווה כתיקונה, וכשם שבקרבן הצריך לד' מתנות שדינו שאם נתן מתנה אחת כיפר ואף על פי כן יש לו לתת את כל המתנות בכדי לקיים המצווה כתיקונה הוא הדין בזריקה שלא במקומו, ומה הוקשה לגמרא למה לי יחזור הכשר ויקבל? וכתב, כי אם נשאר דם בכלי הרי ודאי שיש לו לחזור וליתנו במקומו, אלא שהגמרא עוסקת באופן שאין דם נוסף בכלי שמאחר וכבר התכפר בדם הראשון לא שייך לקבל פעם שניה, שהרי גם בקרבן הצריך לד' מתנות הדין הוא שאם נתן מתנה אחת ולא נותר דם בכלי, אינו מקבל דם פעם שניה.

22. הקשו התוספות: מאחר ומדובר בשנתנו פסול שנתנתו אינה מועילה אף במקומו, מדוע נכתב דין המשנה שיחזור הכשר ויקבל רק על נתינה שלא במקומו? ותירצו: כי מדובר בפסול מחמת היותו טמא אשר על אף שכל הפסולים אין

אלמא קטבר שמואל, שביחס לכפרת הבעלים, זריקת הדם שלא במקומו — כבמקומו דמי. (20)

ומקשינן: הרי תנן באידיך פירקין: נתנו למתן הדם על הכבש, או שנתנו על המזבח אך שלא כנגד היסוד, או שנתן את הנתינים — למטה למעלה, ואת הנתינים — למעלה נתן למטה, או שאת הנתינים — בפנים נתן בחוץ ואת הנתינים — בחוץ נתן בפנים —

אם יש דם הנפש הזורם עדיין מצואר הקרבן שנשחט, יחזור הכהן הכשר, ויקבל מדם הנפש כשיעור הנצרך למתן דמים, ויזרקנו כדינו על גבי המזבח!

ואי סלקא דעתך כי זריקת הדם שלא במקומו מכפרת על הבעלים כמקומו, יקשה, למה לי יחזור הכשר ויקבל, והרי כבר נתכפרו הבעלים! (21)

זריקה שאז היה עומד לפני ה', שוב אין להפקיע ממנו דין מועילה, אבל זריקה שלא במקומו אמנם אין היא מתרת את הבשר באכילה, אבל מכל מקום נחשבת היא לזריקה גם כלפי הבשר, אלא שלהיתר אכילה צריך זריקה מיוחדת המתרת את הבשר באכילה אשר לזה אין מועילה זריקה שלא במקומו, ומכיון שכלפי הבשר נחשבת זריקה שלא במקומו לזריקה נמצא שעל ידי הזריקה יצא הבשר מהיות קדשי ה' ולכך אין מועלים בו.

הזוכיח כן מדברי התוס' במנחות (יב אד"ה ה"מ) שכתבו כי אם אין זריקה מועילה ליוצא הרי שאם יצא כל הבשר אין הזריקה מרצה משום שנחשב שאין בשר נזהרין הוא שאם אין בשר אין דם כמבואר לקמן קד א]. ואם כן קשה מדוע זריקה שלא במקומו מכפרת הרי מאחר ואין הבשר מותר באכילה נמצא שאין בשר, ואם אין בשר אין דם? אלא בהכרח שמועילה הזריקה אף כלפי הבשר ונחשב שיש בשר, ורק לענין היתר אכילה אין מועילה הזריקה.

אולם דעת החזון איש (סימן ז' ס"ק א') כי אף לשמואל שנתכפרו בעלים בזריקה שלא במקומו מכל מקום לא יצא הבשר מידי מועילה.

20. כתב הליקוטי הלכות (נשם יח א ד"ה אבל בעלים נתכפרו), כי מה שמועיל שלא במקומו בדמים הנתינים בפנים שנתנם בחוץ, הוא רק באופן שנתנם במובח החיצון במקום הקרנות. אבל אם נתנם למטה, אין מכפרים כלל. וביאר בזה המנחת אברהם, שכשם שאמרנו לעיל, שאין מועיל שלא במקומו אלא לגבי דמים הנתינים על המזבח ולא לגבי הנתינים על הפרוכת, ומשום שרק לגבי מה שדינו להינתן על המזבח התחדש שכל מקומות המזבח שווים, ומה שאין כן אלו שמקומם בפרוכת דווקא, הוא הדין לגבי דמים שצריכים להינתן על הקרנות, שמקומם הוא בקרנות דווקא, וכלפי זה לא יועיל דין שלא במקומו כמקומו, ורק כלפי שינוי הקרנות ממזבח אחד לאחר

ומתריצין: לא משום שנעשתה הזריקה על ידי כהן פסול נדחה הקרבן ולכן אין לו תקנה, אלא משום דפסול הכהן הפסול לקרבן במחשבה פסולה, שחשב לאכלו חוץ לזמנו וחוץ למקומו.

ומקשינן: אי הכי, שמחשבתו של כהן פסול פוסלת את הקרבן, מדוע פסול רק באופן שזרק את הדם במחשבת פסול? והרי מחשבת הכהן הפסול בשעת קבלה, נמי צריכה לפסלו!?

ועוד יקשה, מי פסלה מחשבתו של כהן פסול? והאמר רבא: אין מחשבה פסולה מועלת [מועילה] לפסול את הקרבן אלא במי שראוי לעבודה, היינו כהן כשר, ובדבר הראוי לעבודה, להוציא מנחת העומר, הבאה מן השעורין, שאינה ראויה לעבודה אחרת אלא לזאת בלבד, ובאה להתיר את אכילת התבואה החדשה, ולא משום קרבן היא באה, (24) ובמקום הראוי לעבודה, להוציא נגס המזבח שאם חישובו בעבודת הקרבן מחשבת פיגול בשעה שהמזבח היה פגום, אין הקרבן נפסל, ואם תוקנה פגמתו באותו היום, אפשר להקריבו!

ומתריצין: לא תימא לדייק מהמשנה שאם זרקו הכהן הפסול במחשבת פסול לא ניתן לחזור ולקבל את הדם ולזרוק, כי באמת מחשבתו הפסולה של הפסול אינה מפגלת את הקרבן ואפשר שיחזור הכשר ויזרוק, אלא אימא, שחטו פסול במחשבת פסול, לא ניתן שוב להכשירו, מכיון שהכל כשרין

ומקשינן: אם מדובר באופן שנתנו פסול, מדוע אינה נחשבת זריקה כלל? הרי יש כאן זריקה פסולה, שכשם שזריקה במקומה על ידי כהן פסול הינה זריקה פסולה, הוא הדין לזריקה שלא במקומה, היות וכבמקומה דמי [שהרי אם היתה נעשית על ידי כשר, היתה מכפרת], ואם כן, ליהוי הדם כולו דחוי, כדין זריקה פסולה הנותנת בדם הנותר דין "שיריים", ודוחה אותו מלחזור ולקבלו!?

והראיה שזריקת פסול דוחה את הדם, מהא דתנן לקמן [לב א] גבי פיגול: וכולן, כל הפסולים, שקיבלו את הדם במחשבת פסול לאכול את הבשר חוץ לזמנו וחוץ למקומו – אם יש עדיין דם הנפש, יחזור הכהן הכשר ויקבל, ויזרוק ללא מחשבה פסולה ויכשר הקרבן, משום שמחשבת הפסול של הכהן הראשון שקיבל אינה מחשבה לענין לפסול את העבודה, מאחר ואין הוא ראוי לעבודה!

ומשמע שדוקא בקיבלו הפסולין במחשבת פסול ולא זרקו – אין, בכך אפשר לחזור ולהכשירו על ידי מתן דם נוסף כהן כשר, אבל אם זרקו הפסולין לדם, לא ניתן עוד להכשיר את הקרבן במתן דם נוסף. מאי טעמא? לא, משום דהוי שנעשה הקרבן בזריקת הדם על ידי הפסול לקרבן דחוי, כיון שזריקה מסתיימת עבודת הכפרה, והיא נעשתה בפסול, לכן נדחה הקרבן ולא ניתן להכשירו עוד (25).

זריקת מועילה לכלום, זריקת טמא במקומה מועילה לעשות דין "שיריים" על הדם הנותר ואי אפשר לזרוק. ותמיהו הפנים מאירות וטהרת הקדש, שאם כן אף כשנתנו שלא במקומו, מאחר וכמקומו דמי ונחשב נתינה מדוע יכול הכשר לחזור ולקבל? ויעיין בשיטה מקובצת שהוסיף כי יש לחלק בין נתינה במקומה לנתינה שלא במקומה אשר בה יש דיחוי נוסף לדם מלבד מה שנדחה מחמת שנתנו פסול, והכלל הוא שככל שהזריקה נעשית יותר בהכשר כך היא פוסלת את שאר הדם ועושה שיריים וכיון שזריקה זו נעשית שלא במקומה חסר בהכשרה ולכן לא נדחה הדם.

הקרבן אורה הקשה, כי אם אכן יש לחלק בזריקת הטמא לענין עשיית שיריים בין במקומה לשלא במקומה, מה הוקשה לגמרא בהמשך שיעשה הדם דחוי והוכיחה דבר זה מהמשנה אשר נראה בה כי זריקת פסולים דוחה את הדם, הרי יש לחלק ולומר, כי מה שכל הפסולים עושים שיריים הוא רק בזריקה במקומה אבל שלא במקומה אין עושים שיריים וכמו זריקת הטמא!?

23. הקשה הקרן אורה, מה ראייה יש ממשנה זו לגבי נתינת כל הפסולים, שמא באמת נתינת כל הפסולים אינה דוחה את הדם ולא נעשה "שיריים" על ידי זריקתם, והטעם שלא כתבה המשנה לגבי זריקה "יחזור הכשר ויקבל" הוא משום שבין כל אלו הפסולים כלול ג"כ הטמא שזריקתו במקומה ודאי עושה "שיריים" ונדחה הדם ולא יתעיל בו מה שיחזור הכשר ויקבלנו.

ותירץ הטהרת הקדש, שהיות והטעם שזריקת טמא עושה שיריים הוא מפני שבקרבן ציבור זריקתו מרצה ולכן נחשבת

24. כן פירש רש"י במנחות [נה ב], וכן כתב הרמב"ם [הלכות פסולי המוקדשין, פרק י"ד הלכה ג'] שאין השעורים דבר הראוי לשאר קרבנות, אולם השיטה מקובצת [אות יג] פירש שהטעם שאין מנחת העומר ראויה אלא לעבודה זו בלבד הוא משום